

Napel, 4 Sept 1877.

Kjære Edvard Grieg!

Det var en rigtig kjærlig Overraskelse at modtage dit interessante "Kærlighedsbrev". Jeg kom retmindedt min Tur i dette "underderlige" Strøg, da du saa vakker beskrev Lørdagsstemningen, Kirkefolket, og Tændelse over Trønden. Det er et Syn, som jeg selv saa tidt har nydt mig ved.

Jeg har en dobbelt Tak at bringe dig for dit Brev; det indeholdt nemlig saa mange slæsende Løstelser over hjemlige Forhold, der gav mig adskilligt at tænke paa. Jeg kan saaledes fortælle dig, at havde jeg nærmet mig "Morgenbladet" havde det i en vis Forstand været bedre for mig; det vil sige, man

havde paa en Vis puffet mig frem,
som Kottenerne altid gjør med
sine. Jeg er ogsaa i sin Tid bleven
opfordret til at skrive Correspondan-
cer til Bladet (indrettede gennem
Fruen Brøn i Bergen) men jeg
endlod mig ikke derpaa heds
Fordelene, hoit Honorar etc.
Men jeg har allerede sagt mit
Ordt - jeg abonnerer paa Dag-
bladet, saa ved du, hvor jeg
er. Jeg siger som du: Helbre
Landskabet end Trælbandethed og
"Fremadpuffen!" Det er saa træffen-
de, hvad du skriver: "Maaske op-
naar du ikke engang, hvad du on-
sker, men ganske vist taber du no-
get af det, du ønsker at beholde."

Hvad Rolle Profesen D. spiller, er
let sagt: Det er "Grytslikkerens"
Duk og Skeber til alle Kanter! Jeg
har end hørt om ham! Hva jeg
har sagt fejl af den Mand! En -

gang, efter at han havde gjenner-
set min Imaadighe og udtalt sig
meget venligt derom og dertil var me-
get venlig mod mig, var jeg saa
begeistret for ham! Jeg tror, jeg
skrev et Brev til hans ~~vedkomme~~ Af-
reise og siden corresponderede vi. Men
jag mærkede snart, han havde det
blot med - Ord. Man skal sjæl-
den ferde en Mand som Professor
D., en Mand, der roses ligesaa me-
get i Aviser og Blade, som Enhelt-
mand fordømmer ham forvæt. Hans
egen Hægtning har jeg hørt kalde
ham Lortte - D. istedetfor doct. D.

Dog Nemesis udebliver ikke! Trods
al Smiger og hundske Logren skal
han slet ikke vare gudei Kristianis

De har ikke tro, hvilket ydmy-
gende Fæltse det er, at have kastet
Venskabetsfølelsen, bort paa en Uvordig.
Jeg rødmer, naar jeg erindrer hende

Vers, gj' skrev til ham! Ty vilde give me
get for, at det var uskrevet! Og saa
mine pastetiske Breve! O. Ne! - Ibsen
raillerede ham afte dygtigt, især for
hans svage, vaklende Karakteres Skyld!
Karakter! Han har slet ingen, men
ledes af osi Kone som i A. Brand.

Men lad os glemme dette mindre Op-
lyggelige og tænke paa andet! Hvor
maatte gj' ikke smile, da du forbød
mig mere at tale om osi vis Tonesholds
Rangstilling. Men det er sandt, det
var en Dumbhed af mig at skrive, hvad
du selv osi vi alle ved! Det var som
at ville fortælle osi ung, vakter Pige,
at hun er sønne! "Det fortæller mig
Speilet hver Dag," tænker hun osi berør
sig det ikke om dens overflødige Kom-
pliment. En Ting argvør mig, paa dine
Tegne, og det er, at du ikke kan finde
en passende Tekt, saa at vi faar os
en nonch Opera smart. At osi saadan
usuel Hindring skal kunne træde
forstyrrende ind i dine rig, musi-
kalske Ideer! Men hvem ved, hvad

måtte til Kvælden kommer og man bør sige Gudnat.
Og hvem kan vel med lettere Hjerte end du,
min Ven, sige: Jeg har arbejdet bestandigt,
jeg har glædet og gavnet saavidt jeg kunde
vække, og min Gjæmning skal leve efter
mig! Sandelig, en dejlig og trøstende
Tanke i Mismodets Øjeblik!

Men nu vil jeg sende dig en Hilsen fra
Italien, og fortælle dig, at her er saa varmt,
at man ikke kan holde det ud, men
dehvil saa skyndt og farverigt, og for Skjæ-
hedens Skyld bør man jo lide noget! Gالفen
ligger såvelblaa og smilende for mig, saa
jeg ser udaf mine Vinduer, Palmene og
Marmorstatuerne i Villa nationale smil-
ker imod mig, og Falkelinet i Gaderne,
Gæsterne, Præstene, (Synonymet) de halv-
nøgne, legende Børn, Frugthandlerne med
deres røde og gyldne Varer, straalende i
Solskinnet, alt afgiver et Skue saa rigt
og vekslende, at man ikke saa snart
blir træt af det. - Jeg nyder nok Livet
her, paa min rolige Vis. Frygt ikke for,
at jeg skal blive blaseret. Hvad jeg har
at frygte og modstaa er meget mere

min egen "barndige" eller om du vil
barndagefri Natur, der ikke vil aldeles
og blive adstadig eller normal. Der
kunde ondske have gadt af lidt
Blasertthed, lidt Vordighed, Stivhed eller
hvad du vil kalde det. Vil du tro, at
man i Sted i Omegnen af Neapel for
ramme hvor træde, at jeg var gal,
og naar jeg spadserede, fulgte man
mig med halv forundrede, halv med-
lidende Blikke. Jeg opdagede dette og
spurgte en Grundten, og en Ven af mig,
forklarede da, at man hele Tiden ansaa
jig for - gal! Jeg ovede mig meget.
Jeg havde ikke baaret mig, saa galt
ad, men hun fulgte min Natur, uden
Hensyn til Etikette. Jeg havde staaet
stille fremfor gamle, maleriske Høner
(Opensers italienske Døker) og jeg havde
indladt mig i Samtale med vakre
Smadser og nyret hørt man
Spadserere og sveisget i Tanker min
Hak vel hørt i Luften. Dertil kom mit
lange Haar, som jeg dog snart klypede
af. - - Jeg har i den sidste Tid skrevet et lille
Sæmspil i 2 Akter "Gamle Fordomme". Jeg vil sende

et fik Kristiania Theater; dog tviler jeg om, at det
bliver opført. Stykkets Vord kommer vel ikke i Be-
trægtning. Prægsmaalet blev, om man hører til det
her. -- Saa du fik heller ikke Pteridium? Vi er
altpåen ulykkesfælle! For mig var det meget lidt. Jeg
havde stallet saa vist, ser du, derpaa; jeg vidste
at jeg alt under 16 Mai var indstillet til at er-
holde det - og saa denne plødselige Omforandring!
Men jeg "klorer" mig nok igjennem alligevel. Fra
Pøgen fik jeg et saakaldt "Pøtendemaistifens-
deum"; gjennem John Lund, der altid er der
saaende og trofast. - Hva jeg nu ønskede at
være i Bergen for at høre det spil og Fru Nicias
vakkre Sang. Og saa at faa høre "En Pømelover".
Jeg faar lidt dissonans om det! - At du maatte
sætte Merik til det lille Dyrke; glæder mig
inderligt. Jeg har virkelig litt det, da jeg skrev
det og tænkt paa Merik det; derfor er det samme
Omkrad; hvort Vers: O, Dyrke etc. - Pødisson-
gen" bad jeg straks Hegel sende dig! Det ender
mig virkelig at han ikke har skrevet paa "for for-
fatteren", hvad han pleier. Saa har han ladet det
gaa gjennem en norsk Boghandler! At du har
haat nogen Glæde af det, volder ikke mig mindst
Glæde. Et Aftid tænkte jeg paa dig, da jeg skrev den.
I Udlandet sees vi vel neppe, hvor kjært det end
ville være! Jeg maa vel smaa, af Mangel paa Myt-
pile hjem, (det vil sige, at ved smaa fastaves,
at der ikke er halvt), de lykkelige, kanreise end
igjen og overalt hilses af dem egne musikalske Tan-
ker, der har båret det Navn for dig og voldt dig
ligesom ved hend mindervordige Table d'hôte i Bay-
reuth! Husker du ikke. "Sind Sie Gries".